

VASILE CHRISTESCU,
O PERSONALITATE A ARHEOLOGIEI ROMÂNEȘTI INTERBELICE

Ca multe din marile personalități interbelice din domeniul istoriei V. Christescu a urmat cursurile Facultății de filosofie și litere, secția istorie, la Universitatea București (1920-1924). Aici s-a format sub îndrumarea lui Vasile Pârvan, în cadrul «Seminariului» de istorie veche și epigrafie. Și-a susținut licența cu lucrarea *Éléments orientaux en Thrace*.

Primele sale cercetări arheologice se leagă de preistoria României. Astfel, în 1925 a întreprins cunoscutele săpături arheologice de la Boian, Ialomița, apoi, în 1926 pe cele de la Vădastra. Prin publicarea lor în *Dacia: Les stations préhistoriques du lac de Boian* (II, 1925, p. 249-303) și *Les stations préhistoriques de Vădastra* (III-IV, 1933, p. 167-225) a contribuit la cunoașterea acestor importante perioade ale preistoriei.

Cele două studii sunt frecvent citate astăzi. După cercetările perioadei eneolitice s-a dedicat doar arheologiei clasice, căreia i-a consacrat restul vieții. În țară s-a preocupat de problema limes-ului roman, fapt pentru care a săpat la Frumoasa, Teleorman (*Il castro romano di Frumoasa*, în *Bulletino della Commissione di Roma*, 1933, XI, și în *Bulletino del Museo dell'Impero Romano*, III, p. 35-46) și Săpata de Jos, Argeș (*Le trésor de monnaies de Săpata de Jos et la date du limes romain de la Valachie*, în *Istros I*, 1924, p. 73-80; *Le «castellum» romain de Săpata de Jos*, în *Dacia*, V-VI, 1937, p. 435-447), a prezentat Turtucaia: *Quelques monuments inédits de Turtucaia (Transmarisca)*, în *Dacia*, V-VI, 1937, p. 451-452. A cunoscut anticitățile greco-romane și prin călătoriile realizate pe valea Rinului, în perioada când a studiat la Universitatea din Berlin, între 1927 – 1928, în vederea definitivării tezei de doctorat.

A vizitat Grecia, ca membru al Școlii române de la Roma, între 1930-1931 și cu ocazia unui voiaj de studii în 1937. Este anul în care a văzut lumina tiparului la București, Istoria militară a Daciei romane, 269 p., ce reprezintă și ultimul său volum și acesta rămas până astăzi unica lucrare de sinteză. Firește, arheologul bucureștean s-a preocupat și de publicarea inscripțiilor romane, de la Drobeta, articol apărut tot la Pitești, în 1929, a unei stele funerare de la Cășei (*Revista Istorică Română*, II, 1932, p. 267-288) și a altor monumente de la Apulum (*Dacia* III-IV, 1933, p. 620-625). Pe drept VI. Dumitrescu în necrologul publicat în revista *Dacia* îl caracteriza: “un de ses plus brillants éléments, et notre publication, un de ses plus constants et compétents collaborateurs” (VII-VIII, 1941, p. 447).

Pe data de 6 decembrie 2004 l-am vizitat pe profesorul Nicolae Ursulescu, să-i transmit urări de bine de ziua sa. Nici nu am început să vorbesc și în birou au intrat, cum am aflat mai târziu Claudiu Christescu, cel care s-a ocupat de editare și din Iași Adrian Christescu, cum am precizat deja unul din urmașii autorului ce a avut inițiativa republicării volumului. Aveau aceeași alură ușor încruntată, dar deschisă, precum V. Christescu din fotografia necrologului semnat de VI. Dumitrescu, încât păreau cunoscuți. Ei au adus la Seminarul de arheologie, din cadrul Universității “Al. I. Cuza”, un număr apreciabil de volume, fiecare pus într-un plic

alb. Au luat unul dintre ele și mi l-au dăruit. Le mulțumesc lor pentru simplitatea gestului, pentru volum, dar mai ales pentru efortul de restituire impecabilă a lucrărilor ilustrului lor înaintaș – Vasile Christescu.